

Do. R. Salvatore de Lomis

COL·LEGI SALESIÀ
SANT BOI DE LLOBREGAT
(BARCELONA)

Benvolguts Germans:

El passat 27 de març, dilluns de la Gran Pasqua, cap a les set hores de la tarda, el nostre estimat

FERNANDO IGLESIAS RODRÍGUEZ,
prevere,

marxà cap a la casa del Pare, als 69 anys d'edat.

Avançada la nit, la nostra Comunitat, reunida entorn les despulles del germà difunt, meditava el sentit de la Pasqua davant el misteri de la mort. Tots havíem concelebrat l'Eucaristia la Nit de la Vetlla Pasqual i ens havíem desitjat la pau. Fou la darrera abraçada de pau dels seus germans de comunitat que D. Fernando s'endugué com a comiat.

El mateix Diumenge de Pasqua celebrà l'Eucaristia de quarts de deu del matí a la paròquia. Malgrat tot, D. Fernando arrossegava des de feia uns quants dies una lleugera bronquitis «no deguda a dormir amb la finestra oberta (cosa habitual en ell), sinó al fet que m'he tret la roba abans d'hora. Això és cosa d'uns dies i s'ha acabat.» Dilluns, dia 27, quan el metge de capçalera fou cridat per atendre'l, diagnosticà que havia sofert un atac de cor de sobte i, minuts més tard, D. Fernando ens deixava.

Havia nascut a Casasoá (Orense) el 8 de desembre de 1908. L'any 1922 ingressà com a alumne a la casa de Sarrià. Del 1924 al 27 féu el període d'Aspirantat a la casa de Campello de la qual ell tenia records molt agradables. Tornà a Sarrià per a dur a terme l'any de Noviciat que finí el 25 de setembre de 1928 amb la primera professió de vots temporals. Amb els seus companys de professió, alguns d'ells gallecs que sortiren de la mateixa contrada d'Orense, estaven preparant la celebració de llurs noces d'Or, de professió religiosa, el proper 25 de setembre. Els estudis de Filosofia els combinà entre les cases de Sarrià i Girona i retornà de bell nou a Sarrià per al seu trienni pràctic, de l'any 1930 al 33. Tot seguit es traslladà a la casa d'Estudis Teològics de Carabanchel Alto (Madrid) on romangué fins l'any 1936 quan l'esclatada de la guerra civil espanyola.

El parèntesi de la guerra ens mereix un breu comentari. Hem de dir que D. Fernando en patí les conseqüències. Tot i això, quan en parlàvem, el seu esperit s'animava. És ben cert que hi havia sofert però creiem sincerament que el seu patiment havia estat molt enriquidor. D'una lletra escrita l'any 1971 a un Superior de Torí n'escollim alguns paràgrafs:

«En aquests tres anys 1936-39 vaig estar 15 mesos a la presó (una txeca i una de treballs forçats). Vaig tenir tracte amb tota mena de presos: polítics i comuns i fins i tot sifilítics. Tan sols en una ocasió vaig rebre la visita de tres salesians: D. Modesto Bellido, D. José-Félix Pintado i un Coadjutor, ja difunt, els quals em lliuraren una petita quantitat de diners. La resta de la guerra, 21 mesos, em vaig guanyar la vida fent classes particulars. Tant a la presó com en estat de llibertat sempre hi hagué ànimes que m'atengueren amb gran caritat cristiana i a les quals em trobo unit per una amistat sincera i profunda.»

Creiem escaient de transcriure-us alguns paràgrafs d'una SENTÈNCIA dictada pel Jutjat d'Urgència N.º 2 de l'Audiència de València, de data 24 de febrer de 1937, en la qual figura «como inculpado Fernando Iglesias Rodríguez, de 28 años, natural de Orense, soltero estudiante, vecino de Valencia, con domicilio en el Colegio de Salesianos de la calle Sagunto... se declaran como probados los siguientes hechos: que el inculpado es un desafecto al Régimen y a la República constando su desafección de su actividad e indiferencia. Que a pesar de pertenecer a la Congregación de los Salesianos, no se trata de sujeto peligroso.» I acaba el document amb un «FALLAMOS: que debemos condenar a F. I. R. a una multa de mil ptas. y a un año de trabajo obligatorio con restricción de libertad.»

El 24 de març de 1940 D. Fernando fou ordenat Prevere a Pamplona. La seva tasca sacerdotal i educativa la desenvolupà en llocs i càrrecs diferents: Conseller d'Estudis i Administrador a obres variades com Borriana, València, Mataró, l'Arboç del Penedès i Mundet. Director de les comunitats d'Osca: Herèdia, aleshores casa de formació, i de la Residència Provincial de Nens. Potser fou en aquesta darrera casa on D. Fernando es trobà més realitzat com a sacerdot en la seva feina a favor dels més mancats d'estimació i cultura. El novembre de 1971 arribà a aquesta comunitat com a Administrador, càrrec que exercí fins fa tan sols dos anys.

D. Fernando era un home de complexió robusta. Impressionava la seva alçada, signe extern de la seva personalitat. Home difícil de convèncer, sobretot en aquests darrers anys en què ell se sentia com de tornada de tantes coses viscudes en la seva vida. Tot i això tenia un meravellós sentit d'adaptació als temps moderns i a l'ambient més jove que l'envoltava. Dues coses hem notat que el neguitejaven: fer nosa als altres i no poder desenvolupar amb normalitat la seva feina. Un xic autosuficient, fins a arribar a rebutjar els metges i el tractament mèdic o atencions especials. Això no vol dir que no s'hagués de sotmetre a diverses operacions quirúrgiques. Però el que, sens dubte, més el capficava eren les profundes i llargues depressions a què es veia sotmès de tant en tant i que capgiraven la seva personalitat. Era com el roure orgullós i altiu que s'esberla i perd la ufana de mica en mica. L'home fort que se sent inútil en plena maduresa de la vida.

Pel que fa a la seva idea del treball salesià transcrivim d'algun dels seus escrits:

«Hem d'evitar que hi hagi a la Congregació, salesians de dues menes: els qui treballen i els qui viuen a costa dels qui treballen. Que n'hi ha que han convertit el treball salesià en un mite.»

I en un altre indret del mateix escrit afegeix:

«A mi, personalment, tant me fan les antigues Constitucions (amb elles hem viscut bé) o les noves perquè ni les unes ni les altres serviran per a res si tots els salesians no seguim l'esperit de treball, treball, treball, de D. Bosco.»

Darrerament D. Fernando ajudava en el ministeri de la Parròquia i en un club esportiu de jovent, el seu estimat *Club Obrero Salesiano*. Era la seva il·lusió i el seu entreteniment. El dia abans del seu enterrament fórem testimonis de les llàgrimes d'algun xicot que, d'aquesta manera tan senzilla però tan humana, li retia homenatge davant el seu taüt.

Fa pocs dies, una de les persones que treballen a casa nostra, ens deia: «Veritablement, D. Fernando era un home bo». Pot semblar un tòpic, és el que hem de dir quan una persona ens deixa. No ho creiem pas així. Tota la comunitat està ben d'acord que D. Fernando era un sacerdot, un salesià i un home bo. Amb tot allò que podem incloure dins un mot tan curt però tan expressiu. Com el Crist que també fou anomenat pels seus veïns «Mestre Bo».

Sovint diem que mai no estimem tant una persona com quan ens falta. El mateix ens succeeix ara a nosaltres. Tenim un buit. Trobem a faltar la presència del germà gran, o més aviat l'avi, que ja torna de la feina feta, que ens feia riure amb els seus acudits plens de gràcia, que també ens renyava, a nosaltres més joves, de la manera que només ell sabia fer-ho. Un dels seus darrers acudits, o més ben dit, una de les seves idees originals, havia estat la de fer un viatge a Cuba per a veure un germà seu de 85 anys i al qual no havia tornat a veure des dels 7 anys. Amb contacte personal amb un altre germà seu, Claudino, i per una carta rebuda, fa poques dates, del germà de Cuba, José, hem pogut constatar que no es tractava de cap conjectura sinó d'una realitat a dur a terme l'estiu vinent. El pla era trobar-se els tres germans junts a Cuba abans de morir. Això ens explica el grau de millora i optimisme que havia aconseguit després de la seva darrera i llarga depressió.

A casa nostra hi tenim una foto de D. Fernando a color, molt bonica. Ens mira, sembla que ens parla, que ens diu una facècia, que es complau amb nosaltres i que una mica se'n riu de nosaltres... perquè D. Fernando era un bon cristià però era un xic murri.

Heus ací, estimats amics, els trets més destacats de la vida de D. Fernando. De cap manera hem pretès esgotar la seva biografia que molts deuen conèixer, sens dubte, millor que nosaltres mateixos. Sí que desitgem, en canvi, que aquestes línies serveixin per a retre-li el nostre homenatge pòstum. A la vegada, amb aquesta lletra, volem mostrar el nostre agraïment a tota la Comunitat Inspectorial que d'una manera molt nombrosa fou present a l'acte del funeral. Volem agrair tanmateix la presència, ajuda i testimonis de condol de tantes persones de la Família Salesiana de Sant Boi: cristians de la parròquia, personal de la casa, alumnes, antics alumnes, amics i benefactors.

Us demanem que el record del nostre germà difunt no s'esgoti en aquestes ratlles sinó que romanguí en la nostra pregària i en les nostres vides.

Pregueu també per nosaltres, els vostres germans de la Comunitat de Sant Boi.

Sant Boi, 27 d'Abril 1978

DADES PER AL NECROLOGI:

FERNANDO IGLESIAS RODRÍGUEZ, prevere

Naixement: 8-XII-1908 a CASASOÁ (Orense)

Primera Professió: 25-IX-1928 a Sarrià

Sacerdoci: 24-XII-1940 a Pamplona

Director: 13 anys

Mort: a Sant Boi de Llobregat (Barcelona) el 27-III-1978 a l'edat de 69 anys; 50 de professió i 38 de sacerdoci.